

[Bonnichsen.]

naturlig konsekvens af, at man ændrer loven om pension til de fraskilte hustruer. Der er i § 8 en allerede nævnt ny bestemmelse, som i og for sig ikke er en nødvendig følge af det foregående lovforslag, men som har sin betydning for de efterlevende, og da den nu kommer begge hustruer tilgode, mener jeg, man kun kan hilse den med tilfredshed.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale også dette lovforslag til vedtagelse i det høje ting.

Anna Westergaard: Jeg skal ikke nægte, at det vakte en anelse af forbavelse hos mig at høre borgmester Kaper blive fremstillet som en ven af ligeretten. Når jeg tænker tilbage på de utallige holmgange, jeg har haft med borgmester Kaper, bl. a. om ligelønnen, som han var en fanatisk modstander af, kan jeg vanskeligt forestille mig ...

Formanden: Skal vi ikke lade de afdøde hvile?

Anna Westergaard: Jo, gerne for mig.

Lovene om bevarelse af enkepensionsret ved separation og skilsmisse tillige med en tilsvarende lov for statens tjenestemænd har nu været gældende i godt 10 år.

De indeholdt oprindelig bestemmelser om, at de skulle revideres fem år senere, som det allerede er anført, men revisionen blev, da det foreliggende erfaringsmateriale skønnedes at være for sparsomt, udskudt til rigsdagssamlingen 1950—51.

De nu forelagte lovforslag blev fremsat i det andet høje ting den 30. januar 1951, og de må altså formodes at have været genstand for en meget grundig behandling i folketinget, efter at problemet iøvrigt havde været behandlet i et særligt udvalg til forberedelse af den revision, der nu foretages.

Dette udvalg afgav i december 1950 en enstemmig betænkning, som ministeren helt har kunnet slutte sig til.

De i folketinget fremsatte lovforslag er da også i overensstemmelse med udvalgsforslagene og, forsåvidt angår forslaget for statens tjenestemænd, tiltrådt af de pågældende organisationer.

Som helhed kan det efter de indvundne erfaringer slås fast, at lovgivningen i sine grundprincipper har virket tilfredsstillende. De ændringer, der nu foreslås, er baseret på erfaringer, der i praksis er indhøstet om ordningens virkninger, og de medfører ikke ændring af noget afgørende princip i loven.

§ 1 i lovforslaget om pension, der går ud på, at det fastslås som almindelig hovedregel, at enkepensionen bevares ved skilsmisse, finder jeg helt rigtig og svarende til lovens hovedhensigt. Den nye formulering er ikke noget brud med lovens princip, men den stiller ligesom tingene rigtigere på plads.

Også bestemmelsen i tjenestemandsløven om, at en enke, der oppebærer egenpension, ikke skal kunne få nogen andel i pensionen efter manden, er helt naturlig som en konsekvens af det princip, at der kun kan oppebæres een statspension; en sådan enke kan i øjeblikket vælge imellem egenpension og enkepension, men dette valg kan hun fremtidig ikke foretage, idet hele mandens enkepension nu tilfalder den eller de fraskilte hustruer.

Den i det andet ting foretagne ændring i tjenestemandsløvens § 68, hvorefter enken og den fraskilte hustru stilles lige i det tilfælde, at pensionen har været bortfaldet på grund af nyt ægteskabs indgåelse, synes ligeledes rimelig og rigtig og kan næppe vække modstand fra nogen side.

Jeg skal iøvrigt ikke opholde mig ved de enkelte paragraffer, som jeg anser for at være forbedringer. Jeg anser begge disse lovforslag for at være forbedringer i forhold til nugældende lov, og jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslagene til gennemførelse også i det høje ting.

Finansministeren (Thorkil Kristensen):

Jeg takker de ærede ordførere for den tilslutning, de har givet lovforslagene. Jeg skal gøre enkelte bemærkninger i anledning af de mere principielle betragtninger, som det ærede medlem fru Grete Mølbak Frederiksen anstillede. Det er utvivlsomt rigtigt, at vi trænger til en revision af forsørgerbegrebet i vor lovgivning. Det gælder ikke blot i en lovgivning som den her foreliggende, men også i skattelovgivningen og på andre områder hersker der nogen forvirring og ikke altid konsekvens i opstillingen af de forskellige forsørgerbegreber, man opererer med. At man i den henseende må komme ind på spørgsmålet om lige ret mellem mænd og kvinder også med hensyn til forsørgermæssig placering, er naturligvis rigtigt.

Hvad angår spørgsmålet om enkepension, er det også rigtigt, at den ligestilling, som professor Knud Berlin havde nævnt at man kunne skabe ved at lade enkepensionen helt bortfalde, er vanskelig at gennemføre. Den anden yderlighed, som det ærede medlem